

land; og England er jo dog et Land, der ligger os saa nær og har saa mange Interesser fælles med os. I England have de i dette Øjeblik ikke tvungen Voldgift, men i Henhold til en Lov af 1896 have de nogle frivillige Voldgiftsretter, der skulle se at skaffe Enighed til Veje. Da den australske Lov imidlertid virkede, som den gjorde, vakte den Interesse i England, og i denne Vinter have de i det engelske Underhus haft en meget stor Debat om denne Sag. Denne Debat blev rejst af Venstre og af Arbejderpartiet derovre. De vide jo nok, at i Øjeblikket er det et Højreministerium, der regerer i England, og at dette Højreministerium har et Flertal i det engelske Underhus paa langt over 100 Stemmer. Men under den Debat, som blev rejst ikke af Regeringspartiet, men af dets Modstandere, om det ikke ogsaa var paa Tide, at de i England tænkte paa at faa en Lov, der kunde forhindre disse ødelæggende Streiker og Lockouter, lykkedes det ganske vist Regeringen at faa Sagen standset, men dens Flertal sank ved denne Lejlighed ned til 29 Stemmer, saa at det ikke alene har været Arbejderpartiets Mænd i det engelske Underhus — der er jo nogle — og ikke alene Venstre, eller hvad man nu vil kalde dem, Oppositionen mod det nuværende Toryministerium, men ogsaa en hel Del af Regeringspartiets Medlemmer, der have stemt for denne Sag. Ogsaa oppe i Norge have de begyndt at tage denne Sag op. Vi have i Udvalget faaet Oplysninger om Forholdene oppe i Norge, hvor de ogsaa have begyndt at arbejde paa denne Sag og tænke paa, om de ikke ogsaa skulle indføre noget lignende som det, der har vist sig at være saa heldbringendeovre i Australien. Jeg skal endnu kun nævne et Sted til, hvor denne Sag har begyndt at virke, og det er i Amerika. I en af Staterne, der hedder Pensylvanien, have de begyndt at tage Sagen op, og foruden i Pensylvanien har man ogsaa taget den op i den store engelske Besiddelse i Nordamerika, Kanada. Det er jo en meget stor Landsdel med mange Mennesker, hvor ogsaa Arbejderforholdene ere store. Ogsaa der har man taget Sagen op og tænkt paa, om det ikke skulde være muligt ad denne Vej at dæmme op for de Ødelæggelser, som Streiker og Lockouter foraarsage. Ærede Medlemmer ville af de Betragtninger, jeg har fremført, kunne forstå, at det er en Sag, der rører sig rundt omkring i Verden, netop paa Grund af de Arbejderforhold, den nyere Tid har skabt.

Udvalget er derfor blevet enigt om ikke alene at skaffe ærede Medlemmer den Fornøjelse at faa en Oversættelse af denne Lov, som de kunne studere, om de have Lyst, men vi have ogsaa ment, at dette Spørgsmaal var saa stort, at om vi end ikke lige paa staaende Fod ville forlange af Ministeriet, at det skulde prøve at faa en saadan Lov indført i Danmark, var det dog en Sag, der havde saa stor Betydning, at Udvalget enstemmigt foreslaar, at Sagen henvises til den højtærede Indenrigsministers Undersøgelse. Det er altsaa det, Udvalget er blevet enigt om, og det er det, jeg paa Udvalgets Vegne skal tillade mig at anbefale det høje Ting at stemme for. Naar han saa kommer til nærmere at overveje denne Sag og høre, hvorledes den rører sig i andre Lande, er det muligt, at der en Gang kan komme et Resultat ud af den. Jeg har hørt en Fugl synge om, at Resultatet af denne Sag vilde blive, at Arbejderne som oftest ville faa Ret. Ja, men have de Ret, bør de virkelig ogsaa have Ret. Er det saaledes, at Arbejderne kun stille saadanne Fordringer, at upartiske Mænd maa dømme, at de have Ret, saa bør de virkelig ogsaa have Ret. Jeg vil med god Villie med alle de lovlige Midler, der staa til min Raadighed, være med til at dæmme op mod den socialistiske Arbejderbevægelse, thi den tror jeg ikke paa. Men jeg vil virkelig ikke være med til at sige, at Folk ikke skulle have Ret, fordi de ere Socialister eller Arbejdere. Det forekommer mig ikke, at det er nogen Grund til Indvending mod disse Retter, at Arbejderne som oftest have faaet Ret, thi have Arbejderne Ret, bør de ogsaa have Ret. Ere de blevne behandlede ilde, have Arbejdsgiverne ikke givet dem en saadan Løn for deres Arbejde, at de kunne føre en menneskeværdig Tilværelse, naar det var muligt i det paagældende Fag at give dem en ordentlig Løn, saa bør de virkelig have den. Derfor siger jeg for mit Vedkommende, at det vilde ikke afholde mig fra at være med til at gaa i den Retning, om Arbejderne i de fleste Tilfælde skulde faa Ret, thi saa maa de vel ogsaa have Ret. Og det er ikke ved smukke Talemaader, vi skulle vise, at vi ere Arbejdernes Venner, men ved, at vi i Virkeligheden ville være med til i det daglige Liv at give Arbejderne den Ret, der tilkommer dem. Derfor vil jeg tillade mig paa Udvalgets Vegne at anbefale at henvide denne Sag til den højtærede Ministers velvillige Undersøgelse.

Jeg maa saa spørge den ærede For-